

række bekendtgørelser, hvorved der på nogle ikke uvæsentlige områder er skabt fastere rammer for indsatsen mod vandforurening.

Ved indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 98 af 20. marts 1970, som ændret ved bekendtgørelse nr. 329 af 6. juli 1971 har man således fastsat nærmere betingelser for sundhedskommissionernes adgang til at tillade *etablering af nedslivningsanlæg*. Ved disse bekendtgørelser, der fornylig er fulgt op med ministeriet for forureningsbekæmpelses bekendtgørelse nr. 58 af 3. marts 1972 om *etablering af nedgravede samletanke for hullspildevand*, har det med hjemmel i den nye vandforsyningslovs § 40 været muligt at erstatte den tidligere utidsvarende regulering af disse spørgsmål, som var baseret på de lokale sundhedsvedtægter, med et mere moderne og effektivt regelsæt af landsdækkende karakter. I samme forbindelse må nævnes indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 67 af 26. februar 1970 om *kontrol med oplag af olie m. v.* Ved bekendtgørelsen, der trådte i kraft den 1. april 1970, og som er blevet forberedt af et i samme anledning nedsat udvalg, fastsatte man landsdækkende regler vedrørende etablering af underjordiske oliebeholdere. Denne problematik, som i løbet af 1950-erne og 1960-erne var blevet særlig accentueret gennem det øgede parcelhusbyggeri og overgangen til oliefyring, blev ved bekendtgørelsen løst på den måde, at man for så vidt angår tanke nedgravet efter 1. april 1970 indførte en typegodkendelsesordning, der administreres af et af indenrigsministeriet nedsat særligt prøvningsudvalg. Ved bekendtgørelsen fastsattes samtidig en række nærmere betingelser for anvendelsen af godkendte olietanke, herunder med hensyn til afstandskrav fra drikkevandsbrønde m. v. For så vidt angår tanke nedgravet før 1. april 1970 gennemførtes en anmeldelsesordning kombineret med forbud mod anvendelse af en sådan tank udover 20 års dagen for dens nedgravning.

Ved landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 252 af 4. juni 1970 om *tilsyn med vandløb og kontrol med forurening af vandområder* har man søgt at råde bod på det forhold, at der tidligere savnedes et effektivt tilsyn med forureningen af vore vandområder. Bekendtgørelsen henlagde disse opgaver til amtsrådet, og man har allerede nu kunnet spore en række gavnlige virkninger af dette initiativ. Således synes amtsrådenes bestræbelser på i medfør af bekendtgørelsen at henlede kommunernes opmærksomhed på betydningen af en forsvarlig pasning og vedligeholdelse af allerede etablerede rensningsanlæg, kombineret med iværksættelse af kursusvirksomhed for visse personalekategorier, hurtigt at være resulteret i opnåelse af en bedre rensningseffekt

ved en række eksisterende rensningsanlæg. Som et yderligere resultat af bekendtgørelsen har man endvidere opnået, at der nu er iværksat en længe savnet detaljeret kortlægning af forureningen af vore vandområder. Som et andet eksempel på de bestræbelser i forureningsbekæmpende retning, som allerede er iværksat i medfør af den gældende lovgivning, kan nævnes de af statens biltilsyn i medfør af bekendtgørelse nr. 198 af 24. juni 1955, som ændret ved bekendtgørelse nr. 34 af 19. februar 1969 fastsatte bestemmelser om henholdsvis *kulilteindhold i udstødningsgasser og røgtæthedsgrænser for motorvogne*. Ifølge disse bestemmelser må indholdet af kulilte i udstødningsgassen fra motorvogne med benzinator med en totalvægt på 3.500 kg eller derunder og en cylindervolumen på over 800 cm³ ikke overstige en nærmere angivet volumenprocent. Tilsvarende gælder, at røgtætheden fra udstødningen fra motorvogne med dieselmotor med en totalvægt på ikke over 3.500 kg ikke må overstige et nærmere angivet antal bosch-enheder.

Det kan endelig anføres, at bestræbelserne på at effektivisere forureningsbekæmpelsen under den nuværende lovgivning også har givet sig udslag i oprettelse af særlige forvaltningsorganer og centrale laboratorienheder, således oprettelsen i 1954 af landbrugsministeriets gifttævn samt etableringen af statens levnedsmiddelinstitut i slutningen af 1960-erne.

Forureningsbekæmpelsens nuværende organisation.

Ved siden af sundhedsvedtægterne administreres en betydelig del af den ovenfor omtalte lovgivning samt bestemmelser udstedt i medfør heraf, navnlig levnedsmiddelovgivningen, vandløbslovgivningen og vandforsyningslovgivningen, af de lokale sundhedskommissioner, hvis stedlige område udgøres af vedkommende kommune.

Sundhedskommissionen udpeges af kommunalbestyrelsen og består ifølge normalsundhedsvedtægten af 5 medlemmer, hvoraf mindst et skal være medlem af kommunalbestyrelsen. I medfør af normalsundhedsvedtægten § 4 skal embedslægen og politimesteren indvarsles til samtlige møder i sundhedskommissionen. I de kommuner, som før kommunalreformen var omfattet af købstadskommunallovens regler, er politimesteren og vedkommende embedslæge medlemmer af kommissionen. I disse kommuner er politimesteren formand, med mindre kommunalbestyrelsen med tilsynsrådets godkendelse bestemmer, at et kommunalbestyrelsesmedlem skal overtage formandshvervet.

Landvæsenstretterne, der må betegnes som domstolslignende administrative myndigheder, varetæ